

[Erhard Jakobsen.]

ikke, om han betaler en høj procent eller en lav procent, men hvor meget han betaler. Og man hjælper ham ikke ved at lade ham betale en lavere procent af et højere beløb, sådan at han kommer til at gå hjem med det samme, som han har gjort før. Der skal være realiteter bag ved dette.

På onsdag kommer vort forslag til behandling, vort forslag om at ordne det med progressionen på en anden måde, nemlig ved at belønne dem, der sparer op. Det er, så vidt jeg kan se, det eneste svage punkt i regeringens forslag: der er ingen foræringer til dem, der tjener ekstra og sparer op. Det mangler, og det finder jeg betænkeligt i betragtning af, at vismænd og mange andre har fortalt os, at den manglende private opsparing er nøglen måske til hele vores økonomiske situation, og den manglende opsparing kommer af, at det bedre kan betale sig at gå hen og bruge pengene end at sætte dem i bank, i sparekasse eller i obligationer, fordi man får for lidt ud af det: pristigningen gør det ene, og beskatningen gør det andet. Men det kommer jeg ind på på onsdag, det skal jeg ikke gå dybt i i dag. Det er min anden betænkelighed.

Den tredje betænkelighed har jeg fælles med den socialdemokratiske ordfører. Jeg tror, at den store utilfredshed, der har været i befolkningen, har været med de store rentefradrag, ikke med de små. Og rent umiddelbart synes jeg altså, det er lidt trist oven på den debat, der har været i befolkningen og blandt politikere om, hvor uretfærdigt det var, at en mand kunne bringe sin indkomst langt, langt ned blot ved at bygge svømmebassin og ved at købe båd og bil osv., at svaret på det er, at man tager fradragene væk fra dem, der kun skylder nogle få tusind kr. i deres hus. Deres fradrag ryger, for 4.000 kr. kan man ikke få fradrag for. Det kommer vi nok til at kigge på.

Men endelig vil jeg med fare for endnu en gang at bringe Galluptallene endnu længere ned rejse problemet om biler og elektricitet. Jeg ved godt, det lyder mægtig populært at sige: lad hellere bilejerne betale end den lille husmor, der skal bruge elektricitet, men det er jo noget vrøvl. Enhver ved, at elektricitetsforbruget kan begrænses hos næsten alle mennesker, bare de tænker sig om. Det er

bare et spørgsmål om ikke at lade lyset brænde og om ikke at bruge unødvendigt her og dér. Og omvendt med bil: der er vel ingen, der mere tror på, at biler er for velhavere. Der er vel ingen, der mere, hvis de kender noget til arbejdssituationen herhjemme, er i tvivl om, at den mand, der har brug for en bil, det er ham, der ikke har den. Registreringsafgiften rammer ikke den mand, der har bil, men den rammer ham, der ikke har haft råd til at få én endnu. Derfor vil centrum-demokraterne under forhandlingerne bede om, at man endnu en gang, hvis det, man er ude efter, er at begrænse bl. a. benzinforbruget, overvejer denne tanke: hvorfor så ikke ramme direkte? Hvorfor gå omvejen over vægtafgiften og over registreringsafgiften? Hvorfor ikke gå direkte? Så kan man sige: ja men benzinpriserne er steget så meget. Ja, det gør de hele tiden, og det bliver de ved med. Hvorfor skulle vi ikke tage noget af den stigning ind i statskassen?

Det andet er elektriciteten, og dér vil jeg lige minde om fra debatten, vi har haft tidligere: i betragtning af de milliardbeløb, der i de kommende år skal investeres i nye elektricitetsanlæg, ville det vel være rimeligt, om vi forbrugere var med til at investere der, at vi betalte en klækkelig afgift af den elektricitet, vi bruger — for fremtidens skyld, for at forhindre at vi i 1990erne står med alt for beskedne anlæg på disse områder. Jeg synes, regeringen fortjener anerkendelse for, at man har rejst dette med elektriciteten, for der er megen konsekvens i, at når nogle af de største investeringer, vi står over for i de kommende år, er på dette område, elektriciteten, så er det vel ikke særlig rimeligt, at vi skaffer befolkningen elektricitet til en pris, der i virkeligheden er for lav, når man tænker på, hvad der skal bruges af investeringer i de kommende år.

Vi vil altså gerne, ligesom andre har sagt det, kigge på, om man kan flytte lidt rundt på beløbene, men vi anerkender situationen, som den er. Vi anerkender, at Danmark står nogenlunde dér, hvor Italien står, vi anerkender, at et dansk folketing skal forsøge at finde en udvej, som Danmark kan være bekendt over for de andre europæiske lande. Den lille historie med de 900 kr. vil næppe volde større uro i forhandlingerne med EF.

Jeg kan altså sige, som andre partier siger: